

Sygn. akt V KK 474/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **J. H.**

oskarżonego z art. 157 § 1 i art. 190 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 20 grudnia 2018 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
kasacji pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego
od wyroku Sądu Okręgowego we W.
z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego we W.
z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić oskarżyciela subsydiarnego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy we W. uniewinnił oskarżonego J. H. od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w części wstępnej wyroku, tj. tego, że:

I. w dniu 19 maja 2013 r. we W. przy ul. B. używając wobec K. P. niebezpiecznego przedmiotu uderzył ostrzem śrubokręta w kolano pokrzywdzonego, powodując u niego obrażenia w postaci rany klutej okolicy stawu kolanowego lewego, naruszając przez to czynności narządów jego ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.,

II. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt. I groził pozbawieniem życia lub uszkodzeniem ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela subsydiarnego, wyrokiem z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt IV Ka [...], Sąd Okręgowy we W. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego we W..

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego, który na podstawie art. 523 § 1 i 3 k.p.k. zarzucił orzeczeniu rażące i mogące mieć wpływ na treść orzeczenia naruszenie:

- art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegające na nierozważeniu, a także nienależytym rozważeniu wszystkich zarzutów apelacji wniesione przez oskarżyciela i nie odniesieniu się do nich w uzasadnieniu wyroku, w rezultacie braku prawidłowej kontroli odwoławczej,
- art. 157 § 1 k.k.,
- art. 157 § 2 k.k., art. 157 § 3 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k., polegające na uniewinnieniu, tj. utrzymaniu w mocy wyroku uniewinniającego oskarżonego od zarzucanego mu czynu, pomimo iż działaniem swym wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w tym przepisie.

Pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego o wniósł uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i utrzymanego w nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego we W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu we W.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z wolą ustawodawcy kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez Sąd Odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest

zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 21 września 2017 roku, sygn. akt IV KK 276/17).

Analiza zarzutów kasacji oraz jej uzasadnienia, prowadzi do wniosku, że podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego, w części odnoszące się do nieprawidłowego rozpoznania zarzutów podniesionych w apelacji, zostały sformułowane instrumentalnie, celem stworzenia pozornych podstaw dla wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest kasacja. Zawarte w kasacji zarzuty w zasadniczej części stanowią w istocie polemikę z ustaleniami sądu I instancji, zaaprobowanymi przez sąd odwoławczy, co do okoliczności faktycznych sprawy, które finalnie nie pozwoliły na przypisanie oskarżonemu winy i sprawstwa czynu zarzucanego mu subsydiarnym aktem oskarżenia. Zamieszczenie w kasacji zarzutu dotyczącego obrazy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w z art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. należy uznać w tym układzie za niedopuszczalną próbę skłonienia Sądu Najwyższego do dokonania, niezależnie od roli spełnionej przez sąd II instancji, kontroli procedowania Sądu Rejonowego we W. w zakresie oceny przeprowadzonych dowodów i dokonanego na ich podstawie ustalenia stanu faktycznego. Podkreślić należy, że sąd odwoławczy utrzymując w mocy wyroku sądu I instancji nie przeprowadzał żadnych dowodów w oparciu, o które czyniłby nowe ustalenia faktyczne, nie dokonał także odmiennej od przyjętej przez sąd odwoławczy oceny zgromadzonych dowodów. Odnosząc się natomiast do zarzutów zawartych w apelacji ocenił prawidłowość postępowania sądu I instancji w zakresie prowadzenia i oceny zgromadzonych przez ten sąd dowodów w kontekście zarzuconego naruszenia art. 7 k.p.k. Wskazał powody i okoliczności dla których zarzuty te uznał za niesłuszne, w tym odniósł się do obu istniejących alternatywnych wersji wydarzeń przedstawianych przez oskarżonego i pokrzywdzonego, oceny wiarygodności zeznań świadków K. P. i A. P., D. D., M. Ż., wyjaśnień J. H., opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, zachowania uczestników zdarzenia. Wskazał dowody i okoliczności, z powodu których, wbrew

zarzutom zawartym w apelacji i powtórzonym w kasacji, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje pewności, jaki był mechanizm urazu kolana pokrzywdzonego. Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych ocenił prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego we W. co do przebiegu całego zdarzenia, które miało bardzo dynamiczny charakter, a także samego mechanizmu powstania rany kolana. Wreszcie, rozpoznając zarzuty apelacji sąd odwoławczy wskazał powody, dla których prawidłowa okazała się ocena sądu I instancji co do braku podstaw do przypisania oskarżonemu winy w zakresie stawianych mu zarzutów, a także przypisania mu czynu z art. 190 § 1 k.k., a wreszcie pozostałe zarzuty naruszenia prawa materialnego, w tym niezastosowania art. 157 § 1 k.k.

Stwierdzić należy, że zarzuty zawarte w uzasadnieniu kasacji to w dalszym ciągu subiektywny pogląd na przebieg zdarzenia widziany z perspektywy pokrzywdzonego. Skarżący w istocie ponownie odwołuje się do kwestii już podniesionych w apelacji, rozważonych i przeanalizowanych przez sąd odwoławczy. Podważenie argumentacji sądu II instancji, w tym zwłaszcza w kontekście stawianych zarzutów kasacyjnych, wobec motywów rozstrzygnięcia sądu II instancji i przywołanej tam argumentacji, nie może być w tych okolicznościach uznane za skuteczne. Podsumowując, w ocenie Sądu Najwyższego, stanowisko zawarte w kasacji opiera się na wybiórczej i dowolnej analizie motywów rozstrzygnięcia sądu II instancji. Jest próbą niejako uzyskania powtórnej analizy materiału dowodowego, jego przewartościowania w sposób potwierdzający wersję zdarzeń pokrzywdzonego (oskarżyciela posiłkowego). Przypomnieć należy tymczasem, że zarzuty podniesione w kasacji pod adresem wyroku sądu I instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego, nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej ponowne, „dublujące” kontrolę apelacyjną, rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji. *(tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., II KK 270/07, LEX nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, R-OSNKW 1997, poz. 12).*

Przechodząc do zawartych w kasacji zarzutów obrazy prawa materialnego należy przypomnieć, że obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, a także w sytuacji niezastosowania określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe. Natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy zarzucana wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego. Innymi słowy, można skutecznie podnosić zarzut obrazy prawa materialnego wówczas, gdy nie kwestionuje się ustaleń faktycznych. Tymczasem skarżący, także w części uzasadnienia zarzutów obrazy prawa materialnego, podejmuje w istocie próbę dokonania weryfikacji i ponownej oceny dowodów, mającą prowadzić do zmiany ustaleń faktycznych. Na tych odmiennych ustaleniach buduje następnie zarzuty skierowane wobec przepisów prawa materialnego, sprowadzające się przede wszystkim do braku ich zastosowania wobec oskarżonego. Wobec tak sformułowanego stanowiska i zawartych w kasacji zarzutów, sprowadzających się do dokonania odmiennej oceny dowodów i poczynienia odmiennych niż przyjęte przez sądy orzekające w sprawie ustaleń faktycznych zarzuty obrazy prawa materialnego, tj. art. 157 § 1 k.k., art. 157 § 2, art. 157 § 3 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k. uznać należało za oczywiście bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy oddalił kasację pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego jako oczywiście bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu w postępowaniu kasacyjnym oparte zostało na przepisach art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.